

download

Houdini, oma's weggelopen hond. Morris trekt om de zoveel tijd de berg op om hem te zoeken.

© RV

Mooie vertelling, maar voor wie is 'Morris' nu gemaakt?

★★★☆☆

Morris

Oxalys

Het jongetje Morris woont bij zijn oma, om redenen die versluierd-duidelijk zijn: het botert niet thuis. Om de zoveel tijd trekt hij de berg op om oma's weggelopen hond Houdini te gaan zoeken, een ware ontspanningskunstenaar. Je zou je kunnen afvragen of Morris' oma hem niet stuurt, opdat hij iets zou ontdekken. De 'berg' als metafoor voor de reis naar zelfkennis en ontbolstering - zie alleen al Dantes *Divina Commedia*. Zo vergaat het ook Morris: die dag dat het plots begint te sneeuwen en hij zelf 'verdwijnt' (in een magisch denken?) ontmoet hij een naamloze jongen met een ram. Dat brengt veel in beweging.

Moeyaerts tekst is doordrongen van een soms wat dik opgelegde symboliek die de zoektocht naar geborgenheid kleurt (de lappendekens van zijn oma, een rots die 'het vuur' heet) maar anderzijds zijn er ook beelden die vol het hart treffen: de wrange absurditeit van een kind dat eenzaam in de sneeuw 'Hier!' schreeuwt - om aan te geven waar het is, maar ook dat het bestaat. De sprookjesachtige sfeer krijgt zijn evenknie in de muziek van Koen Brandt, de man van Het Geluidshuis (het productiehuis achter geniale hoorspelen als *De rattenvanger* en *De mestkever*). Heldere, romantische melodieën zijn het, verhalend zoals Tsjajkovski's *Peter en de wolf*: personages

krijgen gepersonaliseerde muzikale thema's mee, de zwierige muzieklijnen van Oxalys complementeren naadloos de vertelling - van tegenspraak of contrastwerking is geen sprake. Het maakt van *Morris* een meeslepend, gevoelvol sprookje, neigend naar *feelgood*.

Wat wringt er dan? Op zich niet zozeer de 'artistieke kwaliteit', wel de vraag hoever je vandaag nog springt met zo'n eenzijdig begrip, en met zo'n productie. Auteur, taalgebruik, verteller, muziektraditie, zaalopstelling - voor wie wordt *Morris* eigenlijk gemaakt? De nauwe curatorische formule (met exclusief klassiek-westerse insteek) lijkt nauwelijks een breder potentieel publiek in overweging te nemen. In de jeugdkunsten heeft zoiets nog grotere consequenties dan bij een volwassen, autonoom beslissend publiek. Hier zitten enkel achtplussers in de zaal die door witte (groot)ouders op sleeptouw zijn genomen. *Morris* speelt slechts enkele keren als schoolvoorstelling, hopelijk met breder bereik.

Ik weet dat de muziektheaterwereld (en ook de klassieke muziekwereld) veel inspanningen doet om een diverser publiek te bereiken. Maar die inspanningen lijken steeds naast de 'reguliere' programmerie te bestaan. Het echt inclusieve denken (doorheen alle lagen van de programmerie) heeft het hart van de sector nog niet bereikt. Dat bewijst *Morris* nog maar eens.

Op tournee, oxalys.be

Recensie uit

De Morgen

5 september 2022

Evelien Coussens